

عنوان مقاله:

تناهی آغازین زمانمندی و گشودگی دازاین در زمان هایدگر

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه، دوره 44، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

احمد رجبی - دانشجوی دکتری رشته فلسفه دانشگاه تهران

محمد رضا بهشتی - دانشیار گروه فلسفه دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

هایدگر در وجود و زمان، مفهوم تناهی را به عنوان یک مفهوم اگزیستانسیال ویژه در نظام مفاهیم هستی شناسی بنیادین به طور مستقل طرح نمی کند، اما در عین حال، معنای هستی شناسانه خاصی را برای آن مفروض می گیرد. این تلقی خاص هستی شناسانه از تناهی، به مثابه یک وصف اختصاصی برای نحوه وجود دازاین، بر خلاف آنچه در وهله نخست به نظر می رسد، اولاً و بالذات در نسبت داشتن تناهی با مفاهیمی چون یافتگی و افکندگی دازاین در میانه موجودات فهمیده نمی شود، بلکه اتفاقاً بر اساس تقدم پدیدارشناسانه مطلق دازاین بر تمامی موجودات و وقوف به این تقدم در دازاین اصیل است که مفهوم هستی شناسانه تناهی در بحث از تقدم آینده در زمانمندی اصیل دازاین، به مثابه «تناهی آغازین زمانمندی» در حد اشاره ای کوتاه، صراحت می یابد. در این نوشتار، مفهوم تناهی آغازین، از تلقی متداول و انتیک از تناهی متمایز می شود، به نحوی که بتوان از خلال تفسیر نسبت تحلیل اگزیستانسیال مرگ با گشودگی دازاین، تناهی را در معنایی هستی شناسانه، در نسبت با زمانمندی، در مقام شرط امکان گشودگی و مواجهه آشکار ساخت.

کلمات کلیدی:

تناهی، زمانمندی، آینده، گشودگی، مواجهه، امکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1213721>

